

שפת אמת לפרשת וארא

שפת אמת ספר שמות - פרשת וארא - שנת [תרנ"ח]

בפסוק והוצאתי כו' מתחת סבלות כו' והצלתי אתכם מעבודתם. ביאור הענין ב' חלוקות הללו. סבלות פרש"י טורח משא מצרים. כי הנה ידוע שכל עסק עשיות אדם בשום דבר גשמי. נדבק בנפשו קצת הרגש ממעשים אלו. והמעט רשימה שנדבק בעצמות האדם. בע"כ צריך הוא לתקנו. וע"ז נא' כחמור למשא. שבוודאי צריך אדם לתקן החומריות בכח נשמתו. ונמצא כי בני"י לבד שעבדו בפרך. לבד זה נדבק בהם רוב גשמיות מרוב עבודה. וזה טורח משא מצרים. וע"ז הושיע להם הבורא ית' בראשונה. שיוכלו לנקות את נפשותיהם להשליך מעליהם זוהמא זו שנדבק בנפשותם מרוב עבודה. ואח"כ ניצולו מגוף העבודה. ואא"ז מו"ר ז"ל ביאר סבלות שלא יסבלו הנהגות מצרים ע"ש דפח"ח. וי"ל שהכל אחד שבוודאי אם לא הי' להם שום רצון במעשי מצרים. ממילא לא הי' נדבק בנפשותם מעבודתם כלל. והכלל אם באמת לא סבלו ונמאס להם תועבות מצרים ממילא לא הוצרכו לסבול שם התדבקות חומריות המצרים והכל אחד:

שפת אמת ספר שמות - פרשת וארא - שנת [תרנ"ב]
[תרנ"ב]:

איתא בשם שדי שאמר לעולמו די. והוא בחי' הצימצום והקטנות שכן הי' הנהגתו ית' את העולם קודם קבלת התורה דכ' שמש ומגן ה"א. ולכן בכל הארה היוורדת מן השמים נותן הקב"ה גם הכלי להיות ראוי לקבל. וכן באותות שנתן לנו הקב"ה. מילה הוא ג"כ שם הנ"ל מלבר. והארת שם הוי' מבפנים. וכמו כן במזוזה שם הוי' מלגאו ש"ש מלבר. וכ"כ בתפילין. וזה בחי' שדים והנקה. שלכן נק' דדים ע"ש שיש בשדים נקב קטן שלא יזיק רוב החלב אל התינוק. וכמו כן בנמשל. אבל בקבלת התורה התחיל בחי' גדלות כמ"ש ומי גוי גדול כו'. וכ"כ אתה החלות להראות א"ע כו' גדלך כו'. שהתחיל בחי' הגדלות. ובמדרש ביצחק ויגדל הילד ויגמל שנגמל מיצה"ר שבחי' הקטנות הוא כמו הנקה. וכשנעשה גדול נקרא גמולי מחלב עתיקי משדים. וכמו שהוא בפרט האדם. כמו כן בכלל העולם הי' מתחילה התגלות אלקותו ית' בבחי' הצימצום. ואח"כ נגלה לבנ"י הפנימיות. והנה שבת כולל ג"כ ב' בחי' הנ"ל והם בחי' זכור ושמור. ונראה לבאר ההפרש בין שם שדי לשבת. כי ש' הוא השפע המצומצם בי"ד עתים. וז"ש לעולמו די שיהי' בבחי' זמן ועת לכל חפץ בהתלבשות הטבע. אך שבת השפע מיוחד לכנ"י. וזה ש' בת. וזה רמזו חז"ל באמרם שבת א"צ תפילין שהם עצמם אות. כי ע"י התפילין יוכל להתגלות הפנימיות שבאדם. ובשבת מתגלה בכח האדם בעצמו. וזה ניתן רק לבנ"י. וזה רמזו חז"ל במאמר אמרה שבת לכל יש בן זוג שהוא בחי' כלי הצימצום. והי' התשובה כנס"י יהי' בן זוגך כנ"ל:

שפת אמת ספר שמות - פרשת וארא - שנת [תרנ"ח]
[תרנ"ח]:

בד' לשונות של גאולה. כי האדם כלול מד' יסודות ארמ"ע ויש להם פנימיות. וצריכין גאולה מן הגשמיות ועיקר הוא הרוח שהוא בחי' קול ודיבור. רוח ממלא. ואש מים הוא דחילו ורחימו שהם במחשבה. ועפר הוא במעשה. וכן ד' ציצית וד' פרשיות בתפילין הם החירות וגאולה דיצ"מ לד' יסודות לכן כ' בהם יציאת מצרים בפרשיות דציצית ותפילין: